

מילת קסם

וו. אוסייבה

כעסת משום מה... "
"מה זה חשוב" בכעס ענה הילד
"ממילא עוד מעט אברח מהבית."
"תברח?"
"אברח. בגלל לנה אברח" פווליק

זקן נמוך עם זקן שיבה ארוך ישב
על ספסל ובמטריה צייר דבר מה
על החול.
"תזוז" אמר לו פווליק והתיישב
בקצה.

הזקן זז, הסתכל על פניו
האדומים, כעוסים של הילד ואמר:
"מה קרה לך?"
"מה זה עניינך?" ענה פווליק.
"זה לא ענייני. ואתה צעקת, בכית,

קימץ אגרופים "כמעט והרבצתי
לה! אף עפרון צבעוני לא מוכנה
לתת לי! ויש לה
הרבה!"
"לא נותנת? נו,
בגלל זה לא
בורחים מהבית."
"לא רק בגלל זה.
סבתא גירשה אותי רק בגלל גזר
קטן אחד. ממש בסמרטוט,
בסמרטוט."
פווליק נאנח בעלבון.
"שטויות!" אמר הזקן "אחד ינזוף,

שני ירחם."
"עלי אף אחד לא ירחם!" קרא
פווליק "האח שלי שט בסירה ואותי
לא מוכן לקחת. אני אומר לו 'קח
אותי, לא אזוז ממך. אביא את
המשוטים ובעצמי אשים בסירה..
פווליק הכה באגרוף על הספסל.
ופתאום השתתק.
"אז מה? האח לא רוצה לקחת
אתך?"
"ולמה אתה שואל?"
הזקן ליטף את זקנו הארוך.
"אני רוצה לעזור לך. יש מילה כזו

להגיד אותה."
"אנסה" חייך פווליק "אנסה מיד"
הוא קפץ מהספסל ורץ הביתה.
לנה ישבה ליד השולחן וציירה.
לפניה נחו עפרונות צבעוניים,

קסומה..."
פווליק פתח את פיו.
"אגיד לך את המילה. אבל תזכור:
צריך לומר אותה בשקט ולהסתכל
ישר בעיניים למי שאתה אומר
אותה. זכור - קול שקט, עיניים ישר
בעיניים.."

"ומה היא המילה?"
הזקן התכופף אל אוזנו של הילד.
זקנו הרך כאילו ליטף את הלחי
של פווליק. הוא לחש משהו
והוסיף בקול רם:
"זו מילת קסם. ואל תשכח איך

ירוקים, כחולים, אדומים. כשפווליק ניכנס היא מיד שמה אותם בערמה וכיסתה ביד.

"הזקן רימה אותי" בכעס חשב הילד "האם כזו תבין את מילת הקסם?"

הוא ניגש מהצד של אחותו ומשך לה בשרוול. היא הסתכלה עליו ואז הוא הביט ישר בעיניה ובקול שקט אמר:

"לנה, בבקשה, תני לי עפרון אחד..."

לנה פתחה את עיניה בהפתעה.

אצבעותיה זזו, היד ירדה מהשולחן והיא מלמלה: "איזה?"

"את הכחול" בביישנות אמר פווליק.

הוא לקח את העפרון, החזיק אותו ביד והלך בחדר הלוך וחזור ואחר כך החזיר אותו לאחות. עכשיו רק חשב על מילת הקסם.

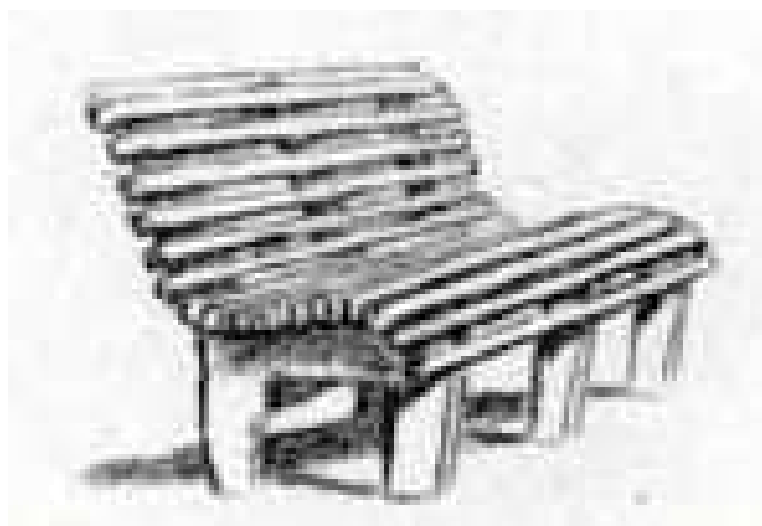
"אלך לסבתא. היא אופה עכשיו. תגרש אותי או לא?"

פתח את דלת המטבח. הזקנה הורידה כיסנים חמים מהמגש.

הנכד ניגש אליה, בשתי ידיים סבב
אליו את פניה המקומטים ולחש:
"תני לי חתיכת כיסן, בבקשה."
סבתא יישרה את גבה. מילת
הקסם נכנסה לכל קמט בפנים
שלה, לעיניים, לחיוך..
"טרי... רצית טרי וחמים, ילד יקר
שלי!" מלמלה, ובחרה לו את
העוגיה היפה, הסמוקה.
פווליק קפץ משמחה ונישק לה
בשני הלחיים.
"קוסם! קוסם!" הוא חזר שוב ושוב
כשחשב על הזקן מהספסל.

בגב ופרע את שערותיו:
"אך אתה, תייר! טוב, בוא!"
"עזרה! היא ממש עזרה!"
פווליק קפץ מהכסא ורץ לרחוב. אך
בכיכר לא ראה את הזקן. הספסל
היה ריק ורק על החול נראו
סימנים שהזקן צייר במטריה.

בארוחה ישב פווליק שקט והקשיב
לכל מילה של האח. כשהאח אמר
כי הוא הולך לשוט פווליק שם לו יד
על הכתף וביקש בשקט:
"קח גם אותי, בבקשה."
שקט נעשה ליד השולחן. האח
הרים גבות וחייך.
"קח אותו" אמרה האחות "מה
אכפת לך!"
"למה שלא תיקח?" חייכה סבתא
"בוודאי, קח."
"בבקשה" חזר פווליק
האח צחק בקול, נתן לו מכה קלה